

SZERESS és NEVESS!

Laurie Campbell

Tálcán kínált esküvő

Kristin Hardy

Behavazva

Cait London

Családi birtok

Minden perc különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Laurie Schnebly Campbell, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Bianca 215. eredeti címe: His Brother's Baby (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

© Chez Hardy LLC, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Bianca 216. eredeti címe: Under the Mistletoe (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© Lois Kleinsasser, 1999 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Romana különszám 2002/6. eredeti címe: Typical Male (Silhouette, Desire)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 61. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-744-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Laurie Campbell

Tálcán kínált esküvő

ELŐHANG

Még Kenny sem késhet el a saját esküvőjéről.

Vagy mégis?

Lucy Velardi bedugta utolsó két érméjét az anyakönyvi hivatal előcsarnokában lévő nyilvános telefonba, és tárcsázta Kenny számát, amely öt hete már az ő száma is volt. Amúgy fölösleges ennyire izgulnia. Vőlegénye valószínűleg csak lemaradt a scottsdale-i gépről, és bizonyára hívta is, hogy értesítse, csak éppen ő már korán elment, hogy elhozza a szabótól a ruháját... A ruhát, amelynek ügyesen takarnia kellett a sietve nyélbe ütött esküvő okát.

Lehetséges, hogy Kenny valóban...?

Sajnos lehetséges volt. Amikor Lucy lehallgatta az üzenetrögzítőt, az ismerős hang ütötte meg a fülét.

– Hé, kislány, figyelj ide, igazán sajnálom, de... szóval én most nem megyek vissza. Itt az egyedülálló lehetőség, hogy részt vehessek az ázsiai fordulón. És... igazából nem lelkesít túlságosan az ötlet, hogy összeházasodjunk.

Micsoda? Lucy majdnem hangosan elkáromkodta magát, de az üzenet még nem ért véget.

– Tudod, azt hiszem, még nem vagyok elég érett a gyermekvállaláshoz – magyarázta Kenny. Mintha ő, Lucy, elég érett lenne! De októberig lett volna idejük, hogy felnőjenek a feladathoz. – És ha jobban belegondolsz, a fejemet teszem rá, hogy te is ugyanígy fogod látni. Egy kisbaba egyszerűen nem illik bele az életünkbe.

Lucy azonban nem így látta, holott ez a váratlan terhesség fenekestül felforgatta az életét. Sohasem lenne képes elvetetni a gyermekét.

– De ne aggódj – folytatta Kenny –, küldök neked postán egy csekket – itt megköszöri a torkát –, amellyel egy darabig kihúzhatod. Tekintsd ezt fizetségnek, amiért gondját viseled a háznak, rendben? Nyugodtan maradhatsz, egészen januárig.

Miután a férfi kibökte, ami nyomasztotta, érződött a hangján a megkönnyebbülés. Annyira félreérthetetlenül, hogy még Lucy is érzékelte, noha félig magánkívül volt a hallottaktól. Mintha ez az ajánlat bármit is helyrehozna. Mintha Lucy Kenny pénzére meg a házára pályázott volna.

– A házban nem lesz senki egészen január második feléig – közölte a férfi. – Tudom, hogy feladtad a saját lakásodat, a családnak meg szüksége van valakire, aki rendben tartja a házat. Kiválóan el fogsz boldogulni, abban biztos vagyok.

Lucynak legalább addig lesz szállása, amíg megszületik a baba. Annyira szerette volna, ha a kicsi – Matthew vagy Emily – igazi családban nőhet fel. A nevet már kiválasztotta: olyat keresett, amely jól illik a Tarkingtonhoz. Ám ahogy most áll a helyzet, sem ő, sem a kicsi nem fogja viselni ezt a nevet.

– Bárhogy alakuljon is az életed – fejezte be a mondandóját Kenny olyan felszabadultan, mint akinek nagy kő esett le a szívéből –, örülök, hogy megismertük egymást. Igazán jókat hancúroztunk együtt, nem igaz? Nos, akkor ég áldjon, és vigyázz magadra! Minden jót!

Azzal letette.

Lucy tovább szorongatta a kagylót, miközben a szeme előtt elhomályosult a világ. Az üzenet végét jelző sípszó és az ujjába hasító görcs térítette magához.

Még akkor is aligkapott levegőt, amikor a helyére akasztotta a kagylót. Az arca lárvaszerű maszkká merevedett. Képtelen volt világosan gondolkodni, sírni vagy akár megmocanni. Csakhogy lassan erőt kellett vennie magán, mert nem tölthette a hátralévő életét az anyakönyvi hivatal halljában.

Milyen jó volna, ha tudna sírni! A könnyektől megkönnyebbül az ember. Ám még ahhoz is túlságosan letört volt. Még sohasem került olyan súlyos helyzetbe, hogy képtelen legyen sírni. A fájdalom és a kétségbeesés lassan elhatalmasodott rajta.

De egyúttal valahogy meg is könnyebbült. Ezt még maga is furcsállta. Mindenesetre össze

kellett szednie magát, hogy kimenjen a buszmegállóba, és haza tudjon utazni. Egyedül.

Nem, nem egyedül, figyelmeztette magát, miközben az előcsarnokból kilépett a ragyogó napsütésbe. Ott volt vele a gyermeke, jóllehet még nem jött a világra. A kicsinek sohasem fog szólni arról, ami most történt. Sohasem tudhatja meg, hogy az apja nem akarta őt.

Az, hogy Kenny feltételezte róla, képes lenne megszakíttatni a terhességét, csak azt bizonyította, mennyire nem illenek egymáshoz. Ez a gondolat először akkor csírázott ki benne, amikor elmaradt a vérzése, és a kapcsolatuk váratlan fordulatot vett. Addig sem ő, sem Kenny nem gondolt szenvedélyes szerelmük esetleges következményeire.

Megismerkedésük első pillanatától fogva szikrázott közöttük a levegő. Igazi szerelem volt első látásra – izgalmas, szenvedélyes, lélegzetelállító, örült. Ez a felfokozott érzés nem tarthatott sokáig. Az utóbbi időben Lucy már kételkedni kezdett benne, hogy tartós lehet a kapcsolatuk.

Talán élvezte volna a változatosságot egy profi golfozó oldalán, de ez már sohasem fog kiderülni. Igazából nem is sokat töprengett ezen, mert a kezdet kezdetén meg sem fordult a fejében, hogy feleségül menjen Kennyhez.

A buszmegállóhoz tartva arra gondolt, hogy Emily vagy Matthew csak jót fog hallani tőle az apjáról. Egyedül arról a néhány hónapról mesél majd neki, amikor örülten szerették egymást. Amikor a szenvedélytől elveszítette a fejét.

A kicsi nem érezhet mást, csak hogy várták és szeretik. Bármit hozzon a jövő, szeretni fogja ezt a gyermeket.

Aki mostantól fogva senki másé, egyedül az övé.

1. FEJEZET

Egy nő ült a nappaliban, és egy csecsemővel játszott.

Mielőtt még Connor Tarkington megkérdezhette volna, mit keres a házában, a nő rémulten felpillantott rá, majd felkapta a rózsaszín takaróba csavart kisbabát, és úgy fordult, hogy a testével védje.

– Ki maga? – rontott neki a férfinak, mint aki meg akarja félemlíteni a behatolót. – Hogy jutott be ide?

A legjobb védekezés a támadás, ismerte el Connor félig bosszúsan, félig elismerően. A végén még ő érezhet büntudatot, mintha betörő volna, és nem egy végtelenségig kimerült ügyvéd, aki gyötrelmes repülőút végén érkezett meg Philadelphiából Scottsdale-be, hogy egy vadidegen nőszemélyt találjon a házában.

– A kulccsal – közölte, és magasra emelte a platina kulcstartót, amelyet az édesanyjától kapott előző este, a búcsúvacsora után. – És kegyed kicsoda?

– A gondnok, ha úgy tetszik. Én vigyázok a házra – felelte kihívóan a nő. Védekező tartása valamiképp lazult, amikor a tekintete a férfi utazótáskájára esett. Úgy látszik, ennyi elég is volt, hogy már ne a betolakodót lássa az illetőben. – Tarkingtonék előreláthatóan nem jönnek ide január közepe előtt. Ha az volt a szándéka, hogy őket látogatja meg...

– Az volt a szándékom – vágott közbe Connor –, hogy behozom a csomagomat, ledobom ide a szoba közepére, és azonnal ágyba bújok, hogy kialhassam magam. – A kilencórányi repülés, beleértve a chicagói átszállást is, csekély ár volt azért, hogy elmenekülhessen hazulról még karácsony előtt, noha végigszenvedte az egész utat. Mindig is félt a repüléstől, bár ezt természetesen senkinek sem árulta el. A repülés és a napi húsz óra munka egy héten át leszívta az összes energiáját. Semmi másra nem vágyott, csak hogy lefekhessen végre.

Egyedül.

Bár ha társaságra vágyik, ez a nő tökéletesen megfelelt volna. Kopott, alulkirojtosodott farmerjában és sötét, göndör, kissé kócos hajával több érzékiséget sugárzott, mint bárki a nőismerősei közül. Ám amilyen bizalmatlanul méregette őt az ismeretlen teremtes, nem kételkedhetett benne, hogy nem fogadná őt tárt karokkal.

– Senki sem szólt, hogy a család vendéget vár – tiltakozott a nő.

Miért is tette volna? – csodálkozott Connor. Úgy tudták, a ház üres. Ez a nő nyilván magát nevezte ki ide gondnoknak. Amint Connor felfedezte a szomszédos ebédlőben az etetőszéket, már rá is jött az okára.

– Maga itt lakik – mondta ki bosszúsan.

Lucy nem is próbálta tagadni, bár hiába is tette volna, amikor ott volt a karján a baba.

– Januárig – közölte, és feljebb emelte a kicsit, hogy a feje az ő vállán pihenhessen. – Maga kicsoda? – kérdezte ismét.

Connor előhúzta levéltárcájából a jogosítványát, és Lucy orra elé tartotta.

– Connor Tarkington vagyok. Maga pedig...?

– Connor Tarkington – ismételte meg Lucy elfehéredve. – Tehát Kenny bátyja?

Ha ez a teremtes ismeri Kennyt, akkor megvan a magyarázat arra, hogyan jutott be a házba. Kenny sohasem tudott ellenállni a csinos nőknek, akik kaphatók egy kis kalandra. Ez a nő pedig több mint csinos. Sötét haj, finom bőr, telt ajkak... Csak éppenséggel nincs úgy kidekorálva, mint azok, akik csapatostul vették körül Kennyt egy-egy golfverseny után. Ám Connor valahogy nehezen tudta elképzelni az öccséről, hogy lelkesedni tudna egy fiatal anyáért. És hogy ráadásul még marasztalná is...

– Igen, Kenny bátyja vagyok – válaszolta a férfi, és kabátját az ajtó melletti szék támlájára akasztotta. Mint észrevette, Kenny barátnőjének szív alakú arcába lassan visszatért a szín. – Ő

engedte meg, hogy itt lakjon?

Lucy hűvös pillantást vetett rá.

– Kenny azt mondta, hogy a családja keres valakit, aki január közepéig vigyáz a házra. A megállapodás szerint akkor kiköltözöm, és itt hagyom a kulcsot. – Connor hitetlenkedő tekintete egy pillanatra beléfojtotta a szót. Szorosabban ölelte magához a kisbabát, és döbbenet nézett a férfitra. – Te jó ég! Ezek szerint Kenny csak úgy mondta, hogy szükség van itt egy gondnokra?

Úgy látszik, ezúttal Kenny még magát is felülmúlta. Ahelyett, hogy ezt a nőt is a szokásos „Köszönet mindenért” mondattal szélnek eresztette volna, egy állás ürügyén beköltöztette a család nyaralójába. Gondnoknak... hát ez nevetséges! A Tarkington család sohasem fogadott fel senkit, hogy vigyázzon a házra.

– Figyeljen ide! – kezdte Connor, de elhallgatott, mert rájött, hogy még mindig nem tudja, hogy hívják a nőt. – Mi is a neve?

– Lucy. Lucy Velardi. – A lány hangja remegett. Amikor azonban egy kicsit eltartotta magától a csecsemőt, hogy megmutassa a férfinak, erőt vett rajta a büszkeség. – Ő pedig Emily, a kislányom.

Connor lesütötte a szemét. Nem akart a gyerekekre nézni.

Ez aztán remek, most övé a rosszfiú szerepe, és nemcsak egy nővel, hanem még egy gyerekkel is el kell bánnia. Alig egy éve, hogy Kenny utolsó, lapátra tett barátnője megjelent az irodájában. Az pedig, hogy Kenny már jó ideje nem jelentkezett nála, távolról sem jelentette azt, hogy megváltozott volna, és ezentúl egyedül mászna ki a slamasztikából, amit maga okozott. Nem, változatlanul őrá hárult a feladat, hogy rendet tegyen a zűrzavarban, amit az öccse hagyott maga után.

Jól van. Legalább kipróbálhatja, nem szenvedett-e csorbát a tehetsége. Az utóbbi hat hónapban igyekezett teljesen új alapokra helyezni az életét, de van, ami sohasem változik. Akkor munkára fel, bármilyen kínos is a feladat, amely rá vár! Felesleges halogatni a döntéseket, bármilyen kellemetlenek legyenek is.

– Lucy – mondta gyorsan –, nagyon sajnálom, bármit mondott is magának az öcsém. Mert ha a családunk házgondnokot keresett volna, akkor egy jó nevű ügynökséget vett volna igénybe. Nagyon kedves magától, hogy vigyázott a házra, de...

– Igazából nem állásról volt szó. Vagy legalábbis nem elsősorban – szólt közbe Lucy.

Ez eltért a megszokottól, mint Connor meglepetten megállapította. Még valami, amiben ez a nő különbözik a Kennyt körülvevő cicababáktól. Rendszerint teljes meggyőződéssel állították, hogy Kenny csakis igazat mondhatott, amikor ígért nekik egy Porschét, meghívta őket Hawaiiira, vagy már egy ötkarátos gyémánttal díszített jegygyűrű vásárlását tervezgette. És sohasem felejtették el hozzátenni, hogy valami egészen különleges érzelem fűzte őket egymáshoz.

Ezt a nőt azonban nem a pénz érdekelte.

– Csodálkoztam volna. A családom még sohasem alkalmazott itt gondnokot – ismételte meg bizonytalanul a férfi. Vajon mit ígérhetett ezúttal az öccse? Az mindenesetre látható volt, hogy a nő rendben tartotta a házat, elvégezte mindazt, amit máskülönben a takarítószolgalat szokott egy nappal azelőtt, hogy a család ideköltözik. – Mostantól fogva én gondoskodom mindenről – tette hozzá. Legalábbis addig, amíg az anyja és Warren meg nem érkezik. – Maga és Emily tehát visszamehetnek oda, ahonnan...

– Hogyne! – vágott a szavába ismét Lucy, és kapkodó mozdulatokkal szorosabbra tekerte a kicsin a takarót. – Természetesen. Azonnal elmegyünk.

– Biztosan van lakása, nem? – Hogyne lenne. Felesleges is kérdeznie. Ám a házgondnokságért, vagy bárhogyan nevezzék is, díjazást érdemelne, mindegy, mennyit tett már zsebre Kennytől. – Nincs szüksége pénzre? Úgy értem, miután már jó ideje rendben tartja a házat, bizonyára tartozom ezért magának.

– Nem, semmivel – vágta rá azonnal Lucy, és az ebédlőasztalhoz lépett, amelyen egy nyomtató volt, mellette egy halom boríték. – Kennytől még márciusban kaptam egy csekket, és mellette azzal kerestem pénzt, hogy borítékokat címeztem egy reklámcégnek. A múlt hét óta pedig kora reggeltől kezdve egy kávézóban is dolgozom. Nagyon családbarát hely, Emilyt is magammal

vihetem, úgyhogy...

– Állj! Lucy... – A nő úgy hadart, hogy Connor már attól tartott, mindjárt kitör rajta a pánik. Amikor feléje fordult, nem látott mást az arcán, csak elszántságot. – Valóban minden rendben? Ha előbb még fel akar hívni valakit, vagy segítségre van szüksége...

– Nincs szükségem segítségre! – vetette oda Lucy. – Tudok vigyázni magamra... és Emilyre is.

Emilyre... a babára, akit Connor még mindig nem akart megnézni. Amikor végre rápillantott, meglepődve látta, hogy milyen kicsi. Volt valaha Bryan is ilyen aprócska?

El ne kezd megint! Most a feladatra kell figyelnie, nem a fián merengnie.

– Nos, jól van – mormolta, bár akadtak kétségei. – Néhány dolgot még kint hagytam. Szóljon nyugodtan, ha segíthetek, vigyem a bőröndjét, vagy ilyesmi.

Lucy ez csak felpaprikázta.

– Nem fejeztem ki magam elég érthetően? – mondta tagoltan. – Semmit nem fogadok el egy Tarkingtontól, még a segítségét sem.

Szinte utálattal köpte ki a nevet. Ezzel a nővel Kenny a szokásosnál is kíméletlenebbül bánhatott el. Pedig nyilvánvaló volt, hogy ő – ellentétben a többiekkel, akik csak egy Porschéra vágytak – még a szívét is neki adta.

Az öccse az utóbbi négy évben semmi mást nem csinált, csupán golfozott, és szíveket tört össze. Csakhogy ez a nő nem azok közé tartozott, akik azért rajonganak körül egy ismert személyiséget, hogy sütkérezhessenek a hírneve fényében. Nem, ez a természetes, érzéki, elbűvölő nő szerette Kennyt. Connor maga is meglepődött azon, mennyire felkeltette az együttérzését.

Időnként nem árt befelé is figyelni. Az érzelmek jó barátaink.

– De, teljesen érthető volt – válaszolta Connor, miközben igyekezett elnyomni magában a pszichiátere intő szavait. Nem akarta, hogy az érzelmei vezessék. Legalábbis ebben a pillanatban nem. És főleg nem egy olyan nővel szemben, akinek minden valószínűség szerint az öccse útilaput kötött a talpára. – Kenny most egy ázsiai versenykörúton van.

– Tőlem akár vissza se jöjjön többé! – vágta oda élesen Lucy. – Maga pedig maradjon csak a házában. Emily és én elhagyjuk a terepet. – A halom borítékot beletette egy kartondobozba. – Egyébként... – fordult ismét a férfihoz –, tegye csak nyugodtan, amit akart: hozza be a poggyászát, dobja le itt, és feküdjön le aludni! Ezt mondta az imént, igaz?

Nem fogja végignézni, ahogy Connor Tarkington kiemeli a drága kocsija csomagtartójából a holmiját. Azt sem, ahogyan kicsomagol fényűzően berendezett hálósobájában, ahová Lucy alig merete betenni a lábát. Minél előbb el akart tűnni innen, amíg még kitart a büszkesége.

Shawna, a barátnője, biztosan befogadja őket éjszakára. És mivel nincs kocsija, a kávézóban várja majd meg Jeffet. Shawna férje hazaviszi őket, miután lejárt a műszakja. Még jó, hogy a kávézó egész éjjel nyitva tart, mert Lucy egyetlen másodperccel sem szeretett volna tovább időzni itt. Gyorsan nekiállt a csomagolásnak.

Connor Tarkington azonban nem könnyítette meg a dolgát, bár ez nem rajta múlt, mivel csak a poggyásza behordásával foglalkozott. Kiment és bejött, hol egy számítógéppel, hol egy tömött dossziéval, hol meg több felcímkézett irattartóval. És közben hihetetlenül vonzóan festett a feszült arckifejezése és a gyűrött kék-fehér csíkos inge ellenére is.

Nem, semmi joga, hogy így nézzen a férfira. Minél előbb távozik innen, annál jobb.

– Ezt is megoldjuk – mondta Lucy a lányának, és összehajtogatott egy tucát pelenkát, amelyet egy rózsaszín táskába dugott. Még mindig nem sikerült összegyűjtenie a kauciót ahhoz, hogy kibérelhessen egy lakást, az pedig szóba sem jöhetett, hogy Kenny bátyjától kérjen segítséget. Úgy próbálta összeszedni a bátorságát, hogy egész idő alatt Emilyhez beszélt. – Shawna... biztosan emlékszel rá, lenszőke haja van, mindig copfban hordja... egész biztos megengedi, hogy nála aludjunk. Holnap reggel pedig a mami új állás után néz.

A kávézó valóban tökéletes volt abban a tekintetben, hogy Emily tarthatta a szemét, miközben szendvicseket készített a vendégeknek, a fizetség azonban kevesebb volt, mint abban az elegáns étteremben, ahol februárig dolgozott. Azért mondott fel, mert Kenny több időt akart vele tölteni.

Ahogy a kapcsolatuk véget ért, újból munkába állt ugyanott, de csak rövid időre, mert sokat kellett feküdni a terhessége alatt.

Igaz, Tarkingtonék házában ingyen lakhatott. A pénz azonban, amelyet a borítékokkal keresett, elment ennivalóra, víz- és villanyszámlára meg orvosra. Minden felesleges dollárt eltett, hogy ne maradjon egy cent nélkül januárban, amikor majd ki kell költözniük. Az összeg azonban még elég soványka volt.

– Legfeljebb egy kicsit előbb kell elköltöznünk – magyarázta a lányának, és behúzta a táskacipzárját. – Holnap átnézzük az újságokat, hátha keres valaki lakótársat kisbabával. Egy nagyon-nagyon aranyos, héthetes kisbabával.

Emily csuklott egyet, Lucy pedig puszit nyomott a fejcskéjére. Amikor kiment vele együtt a konyhába, ott találta Connort, amint egy csomó dobozt pakol ki a konyhaasztalra.

– Indulásra készen állunk – jelentette.

Különös, mennyire hasonlít az öccsére, gondolta. A haja ugyan sötét, nem szőke, mint Kennyé, de máskülönben le sem tagadhatnák, hogy testvérek. Ugyanaz az erőteljes testalkat, ugyanaz a gödröcskés áll, ugyanaz a ragyogóan kék szempár. Csak Connor tekintete valahogy szigorúbb. És valahogy... magával ragadóbb.

– Tényleg ne segítsek? – kérdezte a férfi.

Lucy összeresztette. Első hallásra ez amolyan udvarias kérdés volt, ő azonban tudta, mi rejlik mögötte. Nem kerülte el a figyelmét a férfi arckifejezése, sem a hangsúly, ahogy közölte vele, hogy a családjuk sohasem alkalmazott gondnokot. Tudta, mi járhat a fejében: itt ez a lány, aki azt hiszi, hogy megfogta az aranytojást tojó tyúkot.

– Nem – válaszolta gyorsan Lucy, és még visszament a szobába a pulóveréért. – Nincs szükségünk segítségre.

Lucy már tizenhat évesen, gimnazista korában a saját lábára próbált állni. Akkor megfogadta, hogy mindenről le fog mondani, amit nem tud megfizetni. És hogy soha nem fog rászorulni a férfiak nagylelkűségére, soha nem fog úgy élni, mint az anyja, hogy engedelmes feleségként ellátja a háztartást, miközben minden centet úgy kell kikönyörögnie a ház urától.

Így is volt, amíg össze nem költözött egy híres golfbajnokkal, aki úszott a pénzben.

De Kenny egy személtáda. Ez volt legalábbis Shawna véleménye, amiért a férfi egyszer sem hívta fel Lucyt, hogy legalább annyit megtudjon, fia született-e, vagy lánya. Talán abban reménykedett, hogy a lány megszakította a terhességét.

Éppen ezért Lucy sem akarta soha többé felvenni vele a kapcsolatot.

Megigazította a vállán a pelenkázótáska pántját, karjára vette a felöltöttetett kisbabát, és még utoljára körülnézett a szobában. Éppen akkor ért az előtérbe, amikor Connor, kulcsaival a kezében, belépett az ajtón.

– Végre minden bent van – közölte, és kitérte a nő előtt az ajtót a rá jellemző udvariassággal, ahogyan Lucy feltételezte róla. Azután felnézett, mintha valami hirtelen szöveget ütött volna a fejébe. – Lucy, hol áll az autója?

A lány nem várta ezt a kérdést. Sokkal inkább számított arra, hogy Connor megmotozza, nem tette-e el a családi ezüstöt, bár ez egy ilyen jól nevelt embertől elég nagy otrombaság lett volna. Ehelyett olyan döbbenetesen nézett rá, mint aki el sem tudja képzelni, hogy valaki útnak induljon, miközben nem vár rá kocsi a kapu előtt.

– Nincs szükségem autóra – válaszolta Lucy, aki egyik karján Emilyt tartotta, míg a másik kezével a kulcsot próbálta kihalászni a táskából, mert oda akarta adni Connornak. Komoly erőfeszítésébe került, hogy a hangja továbbra is nyugodt és magabiztos maradjon. – Holnap majd visszajövök a többi holminkért.

– Hogyan...? – Connor a kulcsról a nőre nézett, azután az alvó babára. Kék szeméből sütött az aggodalom. – Magukért jön valaki?

Miért kell ennyire aggódni amiatt, ha valaki gyalog indul útnak egy biztonságos környéken? Lucy sohasem lakott azelőtt ilyen elegáns, zárt villanegyedben.

– Nem, nincs rá szükség. Gyalog megyek. A Hayden Road nincs messze – válaszolta, és állával

az út fényei felé bökött, amerre a kávézó is volt.

– Ilyenkor? Sötétedés után? – kiáltott fel döbbenetesen Connor, aki még mindig nem vette el a kulcsot, amelyet Lucy már egy ideje az orra elé tartott. – Nem dobom ki magát egy kisbabával!

Szó szerint persze nem dobja ki. Ám attól a pillanattól fogva, hogy közölte, a család sohasem alkalmazott volna gondnokot, Lucynak nem maradt más választása. Connor azonban még mindig őszintén aggódott amiatt, hogy neki akarnak vágni Emilyvel az éjszakának.

– Nem is dob ki minket – nyugtatta meg őt Lucy, és a kulcsokat a veranda korlátjára tette. – A viszontlátásra!

– Lucy, várjon! Hallgasson ide, a ház elég nagy! Maradjon itt éjszakára, reggel pedig elviszem, ahová csak akarja.

Az ajánlat olyan váratlanul érte Lucyt, hogy először nem is tudta, mit mondjon. Fontolóra kellett vennie. Először is Emilyre gondolt, akinek inkább ágyban lenne már a helye ahelyett, hogy éjszakai sétára viszik. Ám a büszkesége átkozottul megnehezítette, hogy igent mondjon. Végül azonban úgy döntött, most az egyszer lenyeli a békát Emily kedvéért.

– Reggel már nem kell elvinnie sehová. Felszállunk a buszra.

Connor visszafogottan mosolygott, mintha közben már kezdte volna kapiskálni, kivel van dolga.

– Rendben van. Hogy őszinte legyek, nem szerettem volna egész éjjel álmatlanul forgolódni az aggodalomtól, mi történt magával... és Emilyvel.

Vagy úgy! Ha valóban ez rejlett az ajánlat mögött, akkor Lucy nagyon is jól döntött, hogy még egy éjszakát a házban tölt. Ez azért sokkal jobb volt így, mint a gyerekekkel éjszaka a kávézóban üldögelni. Csak vissza kell térnie a vendégszobába, ahol az utóbbi hónapokban lakott. Attól még nem veszíti el a függetlenségét, mert egy éjszakára elfogadja egy idegen vendégszeretetét.

– Oké – mondta, és visszavonult a házba, mialatt Connor leoltotta a veranda lámpáit, és bezárta a kaput. Ugyanúgy, ahogy Lucy március óta mindennap tette. – Köszönöm.

– Nincs mit. – A férfi azonnal bement a hálósobájába.

Lucy a szobájából felhívta Shawnát, és közölte vele, hogy egy éjszakára még a házban marad, a férjének mégsem kell érte mennie. Azután levetkőztette Emilyt, és lefektette a komód egyik kibélelt fiókjába, amely babaágyként szolgált. Mielőtt ő is lefeküdt volna, megróttta magát, amiért folyton Connor Tarkington körül járnak a gondolatai. Pedig csak arra keresett magyarázatot, mi okozta nála ezt a hirtelen változást: az egyik pillanatban még elutasító volt, a másikkban pedig előzékeny, együttérző és gondoskodó.

Túlságosan könnyű beleszeretni egy Tarkingtonba. Nem szabad elfelejtenie, milyen nagy árat kellett egyszer már ezért fizetnie.

Még nyolc óra sem múlt el, amikor Connor vidám gögicselésre ébredt.

Egy kisbaba...?

Aha, persze, Emily. És Lucy.

Connor lezuhanyozott és megborotválkozott, azután a konyhába ment. Egy nagy bögre kávéra vágyott.

Lucyt a nappaliban találta, ahol éppen befektette Emilyt a babahordóba.

– Nagyon mélyen alhatott, ha nem ébresztettük fel már hajnalok hajnalán – szólt oda a férfinak, aki megállt az ajtóban. – Emily négy óra óta fenn van. – A kabátja után nyúlt, hogy felvegye. Mindezt olyan kecses bájjal, ami már előző este is feltűnt Connornak.

Nem csoda, hogy Kennyt sikerült elbűvölnie. Connornak el kellett ismernie, hogy most reggel még izgatóbbnak találta a nőt, noha a haja ezúttal egy csattal össze volt fogva a tarkóján. Fehér blúzában és fekete nadrágjában olyan benyomást keltett, mint aki állásinterjúra készül. Lucy szép és életvidám nő volt, bármit viselt és bármilyen hangulatban volt. Éppen ez az életöröm bűvölte el Connort.

– Magának nincs szüksége kávéra ahhoz, hogy magához térjen? – érdeklődött, még mindig az ajtóból.

Lucy sajnálkozva mosolygott, miközben a vállára vette a pelenkázótáskát.